

[Udenrigsministeren]

fortsat støtte private initiativer på dette område.

På det kulturelle område har der været en række private initiativer. Det Danske Kulturinstitut i Riga, som efter planen på længere sigt også skal kunne virke i Litauen, er nok det mest kendte, men det er slet ikke det eneste initiativ på det kulturelle område.

Nordisk Ministerråd har i januar i år besluttet at undersøge mulighederne for at oprette nordiske kultur- og informationscentre i hver af de tre republikker. Det er en undersøgelse, som nu er sat i gang med aktiv dansk bistand, og den endelige beslutning skal træffes af de nordiske samarbejdsministre i august i år.

Endelig vil jeg også nævne Folketingets eget initiativ til at knytte forbindelser mellem parlamentarikere i Danmark og i Litauen. Det er et initiativ af stor moralsk og på længere sigt også praktisk betydning for Litauen.

Det, vi ønsker, er, at Litauens formelle selvstændighed får et reelt indhold, og det vil fortsat være formålet med vore bestræbelser at fremme dette.

*Forhandling***Knud Lind (FP):**

Det, jeg først og fremmest vil sige til udenrigsministeren, er, at jeg er fuldstændig enig med udenrigsministeren, når han siger – jeg tror, det var noget i den retning – at man skulle træde varsomt i denne sag, og at man faktisk kunne komme til at forrette nogen skade ved at fare for hårdt frem.

Det er også årsagen til, at Fremskridtspartiet har lagt op til denne debat på den måde, som vi har gjort det. Vi ønsker ikke at komme ind i en situation, hvor det danske Folketing eller den danske regering bliver presset til at komme med nogle udtalelser eller gøre nogle ting, som vil kunne skade den afrustning og den fjernelse fra det, der hed den kolde krig, som vi har oplevet i de sidste par år.

Jeg vil også godt på Fremskridtspartiets vegne gøre opmærksom på, at vi godt er klar over, at hr. Gorbatsjov står i en vanskelig situation, og at han indenrigspolitisk bliver presset fra flere sider. Vi er også klar over, at hr. Gorbatsjov har en meget vanskelig opgave, idet, som vi tidligere har nævnt, selve Sovjetunionen består af disse republikker, og at der er adskillige andre for-

uden Litauen, som kunne ønske selvstændighed.

Hvis denne selvstændighedsudvikling ligesom tog magten fra Gorbatsjov og fra Sovjetunionen i et tempo, som højrekræfterne inden for det kommunistiske parti ikke kunne acceptere, var det ikke sikkert, at det lykkedes for Gorbatsjov at føre denne fredelige udvikling, som vi må regne med i dag at han ønsker, fra dette noget mere totalitære styre og over til et mere fredeligt og måske lidt mere demokratisk styre, end der har været tidligere.

Derfor er det jo ret vigtigt, at vi i Folketinget ikke presser regeringen og i særdeleshed udenrigsministeren til at foretage nogle tiltag, som måske skadede langt mere, end de gavnede, og derfor vil vi også godt takke udenrigsministeren. Jeg har set, at der er kommet nogle pressemeddelelser om de udtalelser, som udenrigsministeren har givet, og de er alle sammen holdt i en tone, som gør, at man stadig væk ligesom har begge ben på jorden.

Og det er jo det, det drejer sig om i denne sag, for det store problem i det her er jo, at der er sket en, vil jeg sige selvfølgelig glædelig udvikling, men meget hurtig udvikling i Østeuropa, hvor adskillige stater pludselig står med en frihed, som de nu skal til at forvalte.

Samtidig er det ligesom om, at hvis denne udvikling – det er jo nærmest som en steppebrand – breder sig for hurtigt, så kan der ske nogle tilbageskridt, som ingen, heller ikke i dette Folketing, ønsker.

Vi er vidende om, at der fra regeringens side vil komme et dagsordensforslag, men faktisk har vi fra Fremskridtspartiets side ikke selv fra starten lagt op til det, og der vil ikke kommet noget dagsordensforslag fra Fremskridtspartiets side, for vi mente, at man i den ånd måske var klar til at diskutere det på en om ikke mere saglig så mere rolig måde, idet der ikke lå nogen ting, man skulle tage stilling til her og nu til slut. Det var vores oplæg til det.

Men vi er også godt klar over, at vi samtidig er nødsaget til at tilkendegive en støtte til det litauiske folk, og det er jo den problemstilling, som man har overvejet i regeringen, og vi er klar over, at der fra regeringen vil komme noget. Det har vi accepteret.

Men vi vil også godt sige her, at det er svært at skulle opleve, at når det gælder Litauen, som reelt havde nået en frihed, taler man fra Gor-